

Ποιος είναι ο φταιχτής; (Λαϊκό παραμύθι)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια φουντουκιά γιομάτη φουντούκια. Περνάει από εκεί ένας κόκορας , είδε τα φουντούκια και τα λιμπίστηκε. Μια και δυο προσπαθεί να ανέβει στη φουντουκιά. Πήγε από εδώ, πήγε από εκεί με τα πολλά κατάφερε να σκαρφαλώσει στη φουντουκιά.

Έφαγε, έφαγε και μετά κούρνιασε εκεί δα.

Την άλλη μέρα πέρασε κάτω από την φουντουκιά μια κότα. «Μμμ.. ωραία φουντούκια», σκέφτηκε και βάλθηκε κι αυτή να σκαρφαλώσει στη φουντουκιά. Δίνει, παίρνει... Δεν τα κατάφερε. Όμως είδε απάνω στη φουντουκιά τον κόκορα.

« Καλέ μου κόκορα», του λέει «ρίξε κάνεμ' και σε μένα ένα φουντούκι που πεινάω».

Της ρίχνει ο κόκορας ένα φουντούκι αλλά για κακή τύχη πέφτει απάνω στο πόδι της κότας και της το σπάει. Πόνεσε η κότα όμως πεινούσε τόσο πολύ που παρακάλεσε τον κόκορα να της ρίξει ακόμα ένα φουντούκι.

Της ρίχνει ο κόκορας ακόμα ένα φουντούκι και την πετυχαίνει στο μάτι. Κουτσή και στραβή η κότα πάει στο Κατή για να παραπονεθεί.

« Αυτό κι αυτό, Κατή μου. Ο κόκορας μου έσπασε το πόδι και μου έβγαλε και το μάτι. Ζητάω δικαιοσύνη.

« Φέρτε μου αμέσως τον κόκορα, να απολογηθεί», διατάζει ο Κάτης.

Πάνε οι χωροφύλακες , πιάνουν τον κόκορα και τον φέρνουν στο δικαστήριο.

« Για έλα εδώ κόκορα, η κότα από εδώ ,λέει πως της έσπασες το πόδι και της έβγαλες το μάτι. Είναι αλήθεια;»

« Αλήθεια είναι Κατή μου, αλλά δεν φταίω εγώ. Η φουντουκιά φταίει.

Έτσι που πήγα να σκαρφαλώσω για να φάω κάνα φουντούκι, μου μάδησε όλα τα φτερά μου κι εγώ ο έρμος ,πονούσα τόσο πολύ που άθελά μου έκανα τη ζημιά».

Διατάζει τότε ο Κατής να του φέρουνε στο δικαστήριο την φουντουκιά για να απολογηθεί. Του φέρνουν τη φουντουκιά.

« Τι είναι αυτά που ακούω, φουντουκιά... Ο κόκορας από δω λέει πως του μάδησες τα φτερά του. Τι έχεις να απολογηθείς;»

« Α κυρ Κατή μου, εγώ δεν φταίω. Αν η γίδα δεν μου έτρωγε όλα τα φύλλα μου, εγώ δεν θα αγκάθωνα τον κόκορα.

«Να παρουσιαστεί η γίδα να την δικάσω», διατάζει ο Κατής.

Φέρνουν στο δικαστήριο τη γίδα.

« Γιατί γίδα έφαγες τα φύλλα της φουντουκιάς και η φουντουκιά μάδησε τα φτερά του κόκορα κι ο κόκορας πονούσε και άθελά του έβγαλε το μάτι της κότας;» ρώτησε ο Κατής τη γίδα.

« Αφέντη μου Κατή, ο γελαδάρης φταίει για όλα. Αν με πήγαινε στο βουνό να βοσκήσω, δεν θα έτρωγα τα φύλλα της φουντουκιάς,» είπε η γίδα.

« Σωστά τα λες, είπε ο σοφός Κατής, και διέταξε να φέρουν τον γελαδάρη στο δικαστήριο.

Ο γελαδάρης μόλις άκουσε την κατηγορία, διαμαρτυρήθηκε.

« Εγώ κυρ Κατή, δεν είχα κανένα λόγο να μην κάνω σωστά τη δουλειά μου. Έπρεπε να πάω τη γίδα στο βουνό για να μην αναγκαστεί να φάει τα φύλλα της φουντουκιάς, ώστε γυμνή όπως ήταν να μην μαδήσει τα φτερά του κόκορα κι ο κόκορας να μην βγάλει το μάτι της κότας. Όμως, η αφεντικίνα μου δεν μου έδωσε ψωμί να φάω. Πώς να πάω στο βουνό νηστικός;»

« Όπως μας τα λες έχεις δίκιο», είπε ο Κατής. Μάλλον η αφεντικίνα φταίει για όλα. Όμως ας ακούσουμε και τη δικιά της απολογία».

Πάνε οι χωροφύλακες και μάνι μάνι φέρνουν την αφεντικίνα στο δικαστήριο.

« Για πες μας κυρά μου, γιατί δεν έδωσες ψωμί στον γελαδάρη κι έγινε όλη αυτή η ζημιά;» ρώτησε ο Κατής την αφεντικίνα.

« Α.. όλα κι όλα. Άλλος είναι φταίχτης κι όχι εγώ. Γιατί εγώ αφέντη, σηκώθηκα πρωί πρωί να ζυμώσω για να δώσω στον γελαδάρη το ψωμί αλλά το παλιογούρουνο ήρθε και μου έφαγε όλο το ζυμάρι», είπε η αφεντικίνα.

«Φέρτε μου αμέσως το γουρούνι να το δικάσω», είπε θυμωμένος ο Κατής.

Πάνε οι χωροφύλακες και φέρνουν το γουρούνι στο δικαστήριο.

« Εδώ γουρούνι σε κατηγορούν για σοβαρά πράματα», είπε ο Κατής.

« Τι ακριβώς έκανα και με κατηγορούν;» ρώτησε το γουρούνι.

« Τι έκανες; έφαγες το ζυμάρι της αφεντικίνας που δεν είχε να δώσει ψωμί στον γελαδάρη κι αυτός νηστικός όπως ήταν αρνήθηκε να πάει τη γίδα στο βουνό να βοσκήσει κι έτσι η γίδα έφαγε τα φύλλα της φουντουκιάς κι ύστερα η φουντουκιά άθελά της μάδησε τα φτερά του κόκορα που χωρίς να το θέλει έβγαλε το μάτι της κότας.

« Δεν νοιάζομαι καθόλου για όσα με κατηγοράτε», είπε το γουρούνι.

« Όπου να'ναι έρχονται τα Χριστούγεννα κι εμένα έτσι κι αλλιώς για σφάξιμο με έχετε. Σφάζτε με λοιπόν μια ώρα αρχύτερα να τελειώνουμε».

Συλλογή Μαρούλας Κλιάφα

Σημείωση: Το παραπάνω παραμύθι μου το διηγήθηκε η Παρασκευή Πρασούλη από το χωριό Μηλιά Μετσόβου